

Yüksek Tepelere Alçak Dokunuşlar

– MESUT ÇİFTÇİ · 19 Haziran 2010

BÖLÜM 1 KIRILAN YUMURTA Geçmişin zamanla silikleştiği düşünülen anılarının aslında hiçbir zaman silikleşmediğini ve ilk günkü tazeliğini koruduğunu, en zayıf olduğu anlarda anlıyordu insan. Hasta yatağında yatarken ya da bedenen neredeyse ölümcül bir yorgunluğun kollarındayken, zihnin kuytu köşelerine gizlenen anılar; bir anda devleşerek çıkıyordu insanın karşısına. Mavi renkli ve ince geceliğinin içinde, artık cılızlaşmış bedeni ile kireç boyalı beyaz tavanı izleyen Mehmet, bu durumun en yakın tanıklarındandı. Oysa sağlıklı günlerinde hiçbir zaman bu durumu yaşayabileceğini düşünmemişti. Bahsedilen o meşhur alt benliğin tehditkâr gücünü korkarak hissediyor ve ölümün yaklaştıkça ne kadar korkutucu bir olgu olduğunun farkına varıyordu. Zamanın ne getireceğini hiç kimse bilemez. Elbette Mehmet'te zamanın kendisine ne getireceğinden habersizdi. Ruhunun gün geçtikçe güçsüzleşen bedenini eninde sonunda terk edeceğini biliyordu. Yine de her insan gibi ölümü kendisine yakıştıramıyordu. İşte insan böyleydi; doğduğu andan itibaren etrafındaki kişiler birer birer ölürken, kendisinin hiç ölmeyeceğini düşünecek kadar aptal. Mehmet'te elbette ki insanın gelecekte olacağı bilemeyeceğinin farkındaydı. Ama evrenin kesin kurallarının olduğunu biliyordu. Kendini onuncu kattan aşağıya bırakırsan ölürsün, bu kaçınılmaz gerçektir. Keşke bıraksaydım diye geçirdi içinden. Şimdi bu hasta yatağında bilinçaltından devleşerek çıkan ve canavarlara benzeyen anılarla hesaplaşmak zorunda kalmadım o zaman. Ama hayat insana istediklerinin pek azını ve çoğu zaman hiçbirisini vermiyordu. İnsan ise bitmeyen ihtiyaç zincirleri içinde sahip olduklarını göremiyordu. Mehmet'te bu genellemelerin içinde sayılacak kadar insandı. Her insan zamanda geriye gidip yaptığı hataları düzeltmek ve kaçırdığı fırsatları değerlendirmek ister. Özellikle yenilgi anlarında bu istek hat safhaya çıkar. Mehmet'te ömrü boyunca bu isteğin kolları arasında kıvrandı. Çünkü hayatta birçok kez yenildi. En azından kendisi yenildiğini düşündü. Hayat düşündüklerimizden ibaret değil miydi zaten? Gerçeğin farkına hiç kimse varamadı, gerçeği arama serüveninde. Bu gözlüğü kafasında olan bir ihtiyarın gözlüğünü aramasına benziyordu. Mehmet'te bu yanılmanın pençesinde uzun zamanlar geçirdi. Ama şimdi her şeyin bittiğini düşündüğü yerde anılarıyla hesaplaşıyordu. Artık küçük sayılmayacak kadar büyük ve büyük sayılmayacak kadar küçük bir çocuk yazlık sinemanın yıkılmaya yüz tutmuş kerpiç duvarından merak ve heyecanla atladı, uzun otlarının arasında yuvarlanarak düştü. İçeriye girdiğini bir başkasının görmesinden korkuyordu. Korkak adımlarla uzun otların arasında ilerledi. Yazlık sinemanın kalıntılarını merak ediyordu etmesine ama asıl amacı salyangoz toplayıp kilo hesabı satmak ve kendisine arkadaşlarında gördüğü basmalı kurşun kalemlerden almaktı. Cebinden büyükçe ve siyah renkli bir naylon poşet çıkarıp otların arasında göz gezdirmeye başladı. Birkaç gün önce yağmur yağmıştı ve biliyordu ki yağmur yağdığında salyangozlar dışarı çıkardı. Birkaç salyangoz görüp poşetin içine attıktan sonra beyazlığı hala koruyan geniş duvar dikkatini çekti. Demek ki zamanında izlenen filmler bu duvara yansıtılıyordu, duvarın beyazlığı ve büyüklüğü hayrete düşürdü çocuğu. Duvarın önündeki beton zemin çatlamış ve yer yer çökmüştü. Hiç sinemaya gitmemişti çocuk, bir an hayal etti beyaz duvara yansıyan filmleri. Ama kafasında hiçbir şey canlanmadı. Babaanesi ve dedesi genelde elektriğin olmadığı, mum

ışığının aydınlattığı gecelerde bahsederlerdi bu yazlık sinemadan. O zamanlar dedesi çiftlikte işçi olarak çalışırken her akşam on üç on dört numarayı kendisi ve eşi için ayırtırmış. Çocuğun babası gazoz satarmış bu yazlık sinema da. Bir anda kendine epeyce yakın hissetti çocuk zaman içinde yıkılıp viraneye dönen yazlık sinemayı. Sonra yine salyangoz toplamaya koyuldu. Otlar neredeyse beline kadar uzamıştı ve güçlkle ilerleyebiliyordu otların arasında. Bir süre sonra ilerdeki toprak kulübe dikkatini çekti. Kulübeye doğru ilerledi çocuk elindeki siyah poşeti uzun otlara sürte sürte. Kulübe yıkılmaya yüz tutmuştu. Tahta kapısı çökmüş olsa da üzerindeki asma kilit hala duruyordu. İçeriye baktı çocuk. Kulübenin rutubetli duvarlarında yırtılmış film afişlerini gördü, heyecanlanmıştı. Yıkık kapının aralığından içeri girdi. Rutubetten akmış olan toprak duvarların üzerinde sararmış ve yırtılmış film afişleri ve sanatçı resimleri vardı. Çoğu siyah beyaz ve kartpostal şeklinde fotoğraflardı bunlar. Heyecan ve korkuyla fotoğraflara bakmaya başladı çocuk. Ayhan Işık, Sadri Alışık, Cüneyt Arkın ve ismini bilmediği birçok sanatçı fotoğrafı. İçinde kendinin olmayan bu fotoğrafları alma, onlara sahip olma isteği belirdi birden bire. Bu isteğe fazla dayanamadı ve fotoğrafları duvarlardan söküp koynuna doldurmaya başladı. Sonra dışarıdan sesler duyup korkuyla olduğu yerde donup kaldı. O kulübenin içinde ne yaptığını nasıl açıklayabilirdi ki? Bir süre bekledikten sonra sesin sokaktan geldiği anladı. Ama hala korkuyordu. Bu fotoğrafları eve götürse ve evde bu fotoğrafları nereden aldığını sorsalar ne cevap verebilirdi ki? İçindeki sahip olma isteğini korku ile yenerek fotoğrafları koynundan çıkardı. Atmak istemiyordu, başkalarının almasını da istemiyordu. Bu ilkem içerisinde birkaç fotoğrafı yırttı. Sonra hepsini yere fırlatıp dışarı çıktı. Dışarıya çıktığında içindeki korku bir nebze olsun dinmişti. Aslında bu dindiğini zannettiği korkuyu ömrü boyunca içinde taşıyacağından habersizdi çocuk. Salyangozları toplamaya devam etti. Poşet yavaş yavaş dolmaya başlıyordu, elleri yapış yapış olmuştu. Yazlık sinemanın otlu bahçesinin tamamını dolaşmıştı. Beyaz duvarın önündeki çatlamış duvarın kenarında birkaç salyangoz görmüştü ki otlar arasındaki beyazlığı fark etti. Biraz daha yaklaştığında bunun bir yumurta olduğunu anladı. Yumurtayı eline aldı. Bu yumurtanın bir tavuk yumurtası olmadığı belliydi. Çünkü babaannesinin tavukları vardı ve kümeden yumurtaları alma görevi çocuğa aitti. Bu olsa olsa bir kaz ya da bir ördek yumurtasıydı. Yumurtanın şekli çok hoşuna gitti çocuğun. Bu yumurtayı da eve götüremeyeceğini düşündü ve yumurtayı beyaz duvarın önündeki çökmüş betonun üzerinde kırdı. Yumurtanın kırılmasıyla birlikte etrafa dayanılmaz bir koku yayıldı. Çürümüş bir yumurtaydı bu. İçerisi kusmuk kıvamındaydı ve yer yer yeşile dönmüş bir sarılığa sahipti. Çocuk bu kokuya dayanamadı ve olduğu yere kustu. Burnunu kapatması bile kar etmiyordu. Koku bahçenin her tarafına yayılmıştı. Çocuk uzun otların arasından koşarak uzaklaştı ve yazlık sinemanın yıkılmaya yüz tutmuş duvarından dışarı attı kendisini. Sağına soluna baktı hiç kimse yoktu. Koşar adımlarla uzaklaştı oradan. Ama koku hala burnundaydı. Çarşının girişinde kamyonuyla durmuş olan salyangoz satıcısı şişman adamı gördüğünde sevindi çocuk. Kamyonun içi çuval çuval salyangoz doluydu. Sevinci uzun sürmedi çocuğun. Şişman adam çocuğun elindeki siyah poşeti tarttı ve çocuğa yalnızca bir çiklet parası verdi. Çocuk topladığı salyangozun daha fazla para edeceğini biliyordu. Ama şişman adama karşı gelemedi. Ömrü boyunca yaşayacaktı bu ezilmişliği çocuk, ama farkında değildi... Mehmet mavi renkli ve ince geceliğinin içinde acılar içinde kıvrılırken kırılan yumurtanın kokusu geldi burnuna ve acıyla ekşitti suratını. Bu anının bu kadar taze olması deli ediyordu Mehmet'i. Ellerini yumruk yapıp bacalarının arasına koydu Mehmet. Vücudundaki kasılmalara engel olamıyordu. –

Keşke alsaydım o fotoğrafları dedi dişlerinin arasından iniltiyle. Ömrüm boyunca hiçbir şeye sahip olamadım o fotoğraflar yüzünden. Keşke kırmasaydım o yumurtayı... Keşke o şişmandan paramın tamamını isteseydim... Kasılmalar içinde kıvranan Mehmet nefesini tutuyordu. O çürük yumurtanın kokusunu hissetmek istemiyordu artık. Tüm bedenine yayılan acıyı bir süre sonra hissetmemeye başladı. Uyumak, uyumak en güzeliydi. Bedeninin hafifleştiğini hissetti ağır ağır ve uykuya teslim oldu...